

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ดูทางโลก เห็นไหม ฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลง ชีวิตของเราก็เหมือนกัน ชีวิตเรามันจะเปลี่ยนแปลงนะ แต่เราไปพะล่าใจกันเอง เราไปนอนใจไปว่าชีวิตเรายาวไกล ประมาทกับชีวิตนะ มาวัดมาวานีมาทำไม? เวลาพระบวช เห็นไหม เวลาบวชประเพณีเขาบอกว่าไปพักผ่อน เกษียณแล้วไปบวชไปพักผ่อน พักผ่อนมันก็เป็นเล้าหมูไง มันเป็นฟาร์มเลี้ยงหมู แต่เวลาปฏิบัติ ไม่ใช่พักผ่อนหรอก

บวชมานะ เห็นไหม แม้แต่พระด้วยตัวเอง บอกว่าพระปฏิบัติกำหนดพุทโธ พุทโธ หลับตาอยู่จะไปรู้อะไร? กำหนดพุทโธ พุทโธ กว่าจะเอาใจได้นะ งานของการประพฤติปฏิบัติ ยากกว่าโลกหลายเท่าเลย แต่คนมันมองกลับกัน มันมองว่าการทำมาหากิน การได้สมบัติมา การอาบเหงื่อต่างน้ำนั่นเป็นงาน ไอนั่งเฉยๆ นี่ นั่งเฉยๆ กำหนดลมหายใจ เอาใจเราไว้ให้ได้กับตัวนี้ มันต่างกันมากเลย

คุณสิมันไปเข้ากับสมัยก่อนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม มันมีพราหมณ์อยู่แล้ว พราหมณ์เขาอ่อนวอนขอเอา ทำขอเอา เหมือนกับเราปัจจุบันนี้ไปหาเจ้าเข้าทรง ไปอ่อนวอน ไปสะเดาะเคราะห์ต่อชะตา ไปอ่อนวอนขอเอา พออ่อนวอนขอเอา จิตมันเป็นโลกๆ ใจ จิตเป็นโลกๆ มันมีที่เกาะ เกาะคือเกาะเรื่องไสยศาสตร์ เกาะเรื่องสิ่งที่ยอ่อนวอนขอ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาปฏิบัติเสขหมดเลย ปฏิเสธทุกๆ อย่างเลย

อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน พอตันท่านั่นตนเป็นใหญ่แล้ว พอตนเป็นใหญ่แล้วเราจะทำอะไร? แต่ถ้าอ่อนวอนขอที่เราอ่อนวอนเขาไปไหม? มันเหมือนกับเด็ก มันมีพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย มันอ่อนวอนขอ คุณสิเด็กๆ มันแบมือขอเอาทั้งนั้นแหละ มันริคไถพ้อแม่มัน ถึงเวลาพ้อแม่ต้องให้ พ้อแม่ต้องให้

นี่ก็เหมือนกัน ไปอ่อนวอนขอเจ้าเอา แล้วไปติดสินบน เห็นไหม ต้องอย่างนั้น ต้องทำได้ ทำได้ แต่เวลาประพฤติปฏิบัติไปอ่อนวอนใครล่ะ? มันไปอ่อนวอนใคร? มันไปขอมมาจากใคร? เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมา นี้อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคคือการกระทำของใจ ถ้าใจกระทำของเราขึ้นมาได้ เห็นไหม การกระทำของเรา เรานั่งสมาธิภาวนาของเรา มันไม่ใช่บวชมาพักผ่อนหรือ มันบวชมาต่อสู้กับกิเลส มันต่อสู้กับตนเอง ต่อสู้ให้ได้

การต่อสู้ งานอันละเอียดง งามจากภายใน งานภายในงานอันละเอียด งานต่อสู้กับกิเลส งานต่อสู้กับตัวตนนะ มันบังคับตัวยิ่งกว่า คุณิเราทำหน้าที่การงานทางโลก มันอยากทำ มันพอใจ มันทำเพราะอะไร? เพราะสิ่งเร้าไง มันมีสิ่งเร้าไง เพราะมันมีต้นหากความทะยานอยาก มันอยาก ได้สมบัติ มันอยากได้สถานะ มันอยากของมัน นั่นมันเป็นสิ่งเร้า

แต่เวลาเราจะชำระมัน เห็นไหม เวลาจะชำระมัน เพราะอะไร? เพราะต้นหากความทะยานอยากมันแสวงหา มันต้องการเรียกร้องออกไปหาผลประโยชน์ของมัน แล้วเวลาทำขึ้นมา นี้ ผลประโยชน์ของกิเลสไง มันว่าเป็นประโยชน์ของมัน ผลประโยชน์ของกิเลสนะ แต่ทำให้เรา สึกหรือ แม้แต่ความคิด คุณิความคิดยังเครียดเลย ทำให้เราทุกข์ให้เราอยาก มันว่าเป็นผลงานของมัน มันเป็นเรื่องต้นหากความทะยานอยาก แต่เราขาดทุนๆ ขาดทุนในอะไร? ขาดทุนในชีวิตนี้ไง

คุณิชีวิตเรา เห็นไหม หน้าที่การงานมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าเราทำหน้าที่ของเราก็คือ หน้าที่การงานของเรา แต่เราต้องรู้จักตัวเราด้วย ถ้าเรารู้จักตัวเราด้วย ینگานนั้นจะมีศีลธรรม ควบคุมไป ผู้ที่มีปัญญาฉลาดรอบรู้มาก แล้วมีศีลธรรมจริยธรรมมันจะเป็นที่พึ่งของโลก เวลาสิ่ง ต่างๆ เขาต้องการคนที่มีความรู้ ต้องมีความกล้าหาญมันถึงจะพาสังคมนั้นไปได้ พาสังคมนะ

นี่กระแสของโลก เห็นไหม ถ้าเราไม่มีปัญญา กระแสของโลกกลบเราไปเลย เราต้องไป ตามกระแสของโลกเลย เพราะอะไร? เพราะนั่นมันเป็นปัจจัย เป็นเรื่องของโลกๆ เราไปกับเขา ไปหมดเลย แต่ถ้าเรามีจุดยืนของเรา เราจะไม่ไปกับกระแสของโลก เราจะไม่ไปกับกระแสของ เขา สิ่งทีไปกับกระแสของเขานั้นมันเป็นหน้าที่การงาน แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราเห็น คุณงามความดีของเราขึ้นมา เราต้องมีจุดยืนของเรา ถ้าเรามีจุดยืนของเรา เห็นไหม เรามากระทำ

บวชมาแล้วนั่งเฉยๆ นะ นั่งนิ่งๆ นิ่งการพระ ว่าพระปฏิบัติไม่มีปัญญาๆ มันจะรู้ได้ อย่างไร? ในเมื่อกำหนดพุทโธ พุทโธเฉยๆ มันจะรู้ได้อย่างไร? ไปศึกษาเล่าเรียนมาขนาดนั้น

เห็นไหม ไปศึกษาเล่าเรียน ได้ใบประกาศมาเป็นตุ้ๆ เลยนะ มันรู้อะไรนั่นนะ มันรู้อะไร? มันรู้สมบัติเขา เหมือนเราเห็นบัญชีของคนอื่นในธนาคาร เขามีบัญชี เลขบัญชีเขาขึ้นเต็มไปหมดเลย แล้วเป็นของเราไหม? มันไม่เป็นของเราหรอก

นี่ก็เหมือนกัน ไปศึกษามามันเป็นสัญญา มันเป็นความจำ เด็กมันก็ศึกษาได้ ใครก็ศึกษาได้ กุศัลย์ก็ศึกษาได้ พระก็ศึกษาได้ ศึกษาเป็นความจำหมดเลย ความจำนั่นมันเป็นความจริงไหม? มันไม่เป็นความจริงเพราะอะไร? เพราะว่าศึกษามาแล้วมันเป็น โลกธรรม ๘ เห็นไหม มีลาภเสื่อมลาภ มีความรู้ไ้

มันนึกว่ามันมีความรู้ มันมีความรู้ มันมีปัญหา เห็นไหม โอ๊ย.. พระไตรปิฎกกว่าอย่างนั้นว่าอย่างนั้นนะ พระไตรปิฎกกว่าอย่างนั้น แต่ใจเราว่าอย่างไร? ใจเรานี้ว่าอย่างไร? ใจของเราว่าอย่างไร? รู้ใจของเราไหม? ถ้ารู้ใจของเรามันต้องเข้ามาปฏิบัติ มันต้องรู้จริง ถ้ารู้จริงขึ้นมาแล้ว สิ่งที่ว่าหลับตาอยู่แล้วมันจะรู้อะไร? นี่รู้ดีกว่านั้นเยอะมาก

รู้ดีนะ รู้ดีกว่าเพราะอะไร? ปัจจยการ เห็นไหม ปัจจยการของจิต อวิชาปัจจยา สังขารา สังขารปัจจยา วิญญาณัง โอ๊ย.. เขียนเป็นผังนะ ต้องเป็นอย่างนั้น อธิบายกันปากเปียกปากแฉะเลย แต่มันเป็นความจริงอย่างนั้นไหม? น้ำมันเวลาจุดไฟมันจะค่อยๆ ดิบ มันต้องเป็นปัจจยการ ดิบทีละอันนะ มันต้องขับเคลื่อนไปนะ ไฟมันจะไปจุดน้ำมันนะ น้ำมันต้องค่อยๆ ดิบตัวขึ้นมา มันจะเป็นอย่างนั้นไหม? มันไม่เป็นอย่างนั้น น้ำมันเชื้อเพลิงที่มันเป็นไวไฟนี่ไวไฟไม่ได้เลย เวลาเข้าไปใกล้ๆ มัน ถ้ามันระเบิดขึ้นมาเราตายเลย

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดของเรา เราไปศึกษาอยู่ข้างนอก เห็นไหม นี่มันจะเป็นอย่างนั้น เวลามันคิดขึ้นมาในหัวใจมันจะเป็นอย่างไร? มันไม่เป็นอย่างนั้นหรอก มันไม่เป็นความจริง แล้วศึกษามันมีความรู้อะไร? รู้ไม่จริง รู้เป็นวิชาการ แต่ถ้ารู้จริงขึ้นมาเราดับไฟได้ ถ้ารู้จริงเราดับไฟของเราได้ เรา รู้จักไฟของเรา เราดับไฟของเรา ดับความทุกข์ของเราได้ มันเป็นความจริงของเราได้ แล้วเราอธิบายเขาได้ มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้นเพราะอะไร? เพราะความรู้จริง ความรู้จริงนี่การเอาชนะตนเอง

นี่ศาสนาพุทธสำคัญมาก สำคัญจริงๆ แต่ขนาดสำคัญนี้มันธรรมเหนือโลกไป ประสาเราว่าอยู่กับโลกมันก็ต้องมีเปลือก มีแก่น มีกระพี้ มีเปลือกเป็นพิธีกรรมต่างๆ อยู่กับโลกเพื่อจะโลกไป ถ้ามันไม่มีสิ่งนี้เลย เราจะเอาเครื่องอะไรดำเนินเข้าไปหาหัวใจ การดำเนินเข้าไปหาหัวใจนะ

คู่มือเรื่องการภาวนา เห็นไหม เริ่มต้นต้องกำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก นึกพุทโธ นี่คำ
ปริกรรมต่างๆ ให้จิตมันเกาะไว้ ให้จิตมันมีตัวตน

สิ่งที่เป็นนามธรรมทำให้เป็นรูปธรรมขึ้นมาให้ได้ ถ้าเป็นรูปธรรมนะ สิ่งนี้จิตแก้จิต สติ
จับจิต ความรู้สึกมันจะเป็นประโยชน์กับเราขึ้นมา แต่เวลาเราทำงานนะ เราเอาอันนี้ออกไปเป็น
ทฤษฎี เป็นสูตรทฤษฎี เห็นไหม คู่มือทางวิชาชีพทั้งหมดเป็นปัญญา มันเป็นทฤษฎี มันไปจากใจ
ทั้งนั้นเลย นี่ใจเป็นคนรู้ ใจเป็นคนคิด ใจเป็นประธาน ถ้าไม่มีใจชักอย่างนะ คนตายคิดอะไร
ไม่ได้ คนตายคิดไม่ได้หรอก

นี่คนเป็นมีสมอง มีปัญญา มีจิต มีวิญญาณ มันถึงคิด มันถึงค้นคว้า นี่คนทำทั้งนั้นเลย คน
ทำขึ้นมาเพื่อเป็นประโยชน์กับการดำรงชีวิต เพื่อความสะดวกสบายของการดำรงชีวิตเท่านั้นเอง
แต่มันไม่สามารถเข้าไปชำระกิเลสได้ ไม่สามารถชำระกิเลสได้เลย เพราะกิเลสมันไม่เคยอึม นี่
ค้นหาความทะยานอยากมันล้นฝั่ง ถมไม่เต็มหรอก

การถมไม่เต็ม เห็นไหม นี่การประพฤติปฏิบัติมันถึงเป็นงานหนักหนานะ มันมองกันโดย
โลกใจ มองโดยโลกว่าพระนี่อู้อู ไม่ทำอะไรเลย พระนี่ทำไมเป็นคนที่ยึดง่าย คนที่ขี้เกียจ คนที่
ไม่เอาอะไรเลย แต่จริงๆ เรานั่งเฉยๆ คู่มือผู้บริหารกำหนดนโยบาย เขานั่งเฉยๆ นั่งจนเบลอเลยนะ
มันเครียดมากไป มันใช้ความคิด มันใช้ปัญญา ใช้ความคิดว่าเราจะรับผิดชอบอย่างไร? เราจะ
บริหารจัดการเรื่องอย่างนั้นได้อย่างไร? นี่แล้วเราสั่งเป็นนโยบายออกไป

นั่นเป็นผู้บริหารนะ แต่เวลาจิตมันคิดมันละเอียดกว่านั้นอีก เพราะมันไม่มีตัวตน มันมอง
ไม่เห็นอะไรเลย ถ้าไม่มีสติเข้าไปจับมันไม่เห็นอะไรเลยนะ แต่ถ้าสติไปจับ สิ่งที่เป็นจับ ถ้าจับได้
ขึ้นมาจะตื่นตื่นมาก จะตื่นตื่น เห็นไหม คู่มือเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเรารู้สิ่งใดๆ ขึ้นมา จะ
ลุกขึ้นกราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า กราบนะมันซึ่งบุญซึ่งคุณใจ มันซึ่งบุญซึ่งคุณองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มาตรัสรู้ธรรมนะ อย่างพวกเราจะมียุปัญญาไหม?
มันจะมีปัญญาอย่างไร? ที่ความรู้จะเกิดขึ้นมาได้ได้อย่างไร? ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ว่าไม่
มีต้น เริ่มต้นแล้วสืบต่ออย่างไร? เป็นภาวนามยปัญญามันลอยมาไหน? คู่มือเราศึกษานี้ สุตมย
ปัญญามีข้อมูลใช้ไหม? ทางวิชาการเราไปศึกษาของเขา เราศึกษาแล้วเรามาต่อยอดของเราใช้
ไหม? นี่สุตมยปัญญา

จิตตมยปัญญา เห็นใหม่ คุณิภาวนาไป จินตนาการของมันไป นี่จิตตมยปัญญา จิตตมยปัญญามันก็เป็นจากไหนล่ะ? ก็เป็นจากข้อมูล เป็นจากการจินตนาการของเรา แล้วภาวนามยปัญญามันเป็นธรรมจักร มันเป็นธรรมเหนือโลกมันมาอย่างไร? แล้วมันขึ้นมา เราสามารถสร้างมันขึ้นมา แล้วขึ้นมาแล้วมันขึ้นไป นี่สังขธรรม เห็นใหม่

อรหัตตมรรค อรหัตตผล! นี่เวลามันวิปยุต สัมปยุตกัน อรหัตตมรรค อรหัตตผล มันเป็นสืบท่อ การสืบท่อของปัญญา การสืบท่อของการเคลื่อนไหวไป ที่มันรวมตัวเข้าไปแล้วมันทำลายกันไป แล้วที่มันหลุดออกไปจากอรหัตตมรรค อรหัตตผล นิพพาน ๑ มันออกไปอย่างไร? มันหลุดพ้นออกไปจากอรหัตตมรรค อรหัตตผล ที่มันเป็นไป

นี่ความสืบท่อ ปัญญาที่เราเกิดขึ้น ที่ว่าขณะที่มันทำลายกันไปแล้วนะ มันกลับไปสู่สถานะเดิมของเขา สู่สถานะเดิมนะ เหมือนสวะ เหมือนสิ่งของที่มันเป็นไฟฟ้าชั๊วบวก-ชั๊วลบมันมาสปาร์กกัน เห็นใหม่ แล้วมันคืนออกไปเป็นธรรมชาติของมันอย่างเดิม แล้วสิ่งที่เกิดจากผลตรงนั้นล่ะ? ชั๊วบวก-ชั๊วลบมันเป็นพลังงานมาแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นจากผลชั๊วบวก-ชั๊วลบนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ภาวนามยปัญญาเกิดขึ้นมาจากการกระทำของเรา เกิดจากมรรคญาณเข้ามา ธรรมจักรมันหมุนเข้ามา แล้วมันทำลายอวิชชาออกไปอย่างไร? แล้วทำลายเหลืออะไรไว้? เหลือสิ่งใดไว้? นี่สิ่งนี้ตำรามีไหม? ตำราเคยมีไหม? แล้วงานอย่างนี้ งานรื้อคั่นอย่างนี้ การลงทุนลงแรง มันลงทุนลงแรงขนาดไหน?

การลงทุนลงแรงนะ ความเพียรชอบ นี่เราไปคิดกันเองใจว่านี่เป็นอรรถกถาญาณุโยค เป็นการลำบากเปล่า เราคาดฝันว่าการประพฤติปฏิบัติมันต้องสะดวกสบาย ก็เหมือนเราอยู่บ้านนอนสบายๆ นั่นแหละ หมูเิง หมูมันนอนอยู่นั่นนะ นี่เราไปแล้วเราต้องเข้มแข็ง เราต้องคั่นค้ำให้มันสะดวกใจนะ เคนจกรรมอยู่ที่นี่สะดวกความคิด อี! เห็นใหม่ ได้ประโยชน์แล้ว

นี่เคนจกรรมอยู่ นั่งสมาธิมันสะดวกใจ ใจมันสะดวกนะ อันนี้คืออะไร? ทำไมมันเป็นอย่างนี้? ทำไมเมื่อก่อนเราไม่เห็นอย่างนี้? นี่ใจมันรื้อคั่นของมันนะ ทำไมความคิดอย่างนี้เมื่อก่อนไม่รู้เลย ทำไมความคิดอย่างนี้ เมื่อก่อนพยายามคั่นค้ำทำไมไม่เกิดขึ้นมากับเราเลย เวลาเคนจกรรมนั่งสมาธิภาวนา มันเกิดนี้ธรรมมันสุค พอธรรมสุคมันเตือนเรานะ เตือนเราว่าสิ่งที่มันเกิดขึ้นมามีเหตุมีผล เราจะคั่นค้ำหาเหตุผล แล้วมันเกิดมาอย่างไร? มันมาจากอะไร?

มันมาจากจิตหมด! มันมาจากต้นข้าวของใจทั้งหมด มันมาจากภพ มันมาจากภวาสวะ มันเกิดจากฐานข้อมูลของเราทั้งนั้นเลย ฐานข้อมูลของเรา เรารักษาของเรา ฐานข้อมูลของคนอื่น ฐานข้อมูลของเขาเป็นเรื่องของเขา ฐานข้อมูลของเรา เราแก้ไขของเรา ถ้าฐานข้อมูลอันนี้เราไปทำให้มันสะอาด ฐานข้อมูล ข้อมูลสะอาดแล้วมันก็เป็นฐานเลยๆ เป็นภพ! แต่ข้อมูลที่มันมีข้อมูลออกมา มันก็ออกมาเป็นความคิดหยาบๆ ที่มันเข้ามากระชากลากเราไป มันกระชากความคิดเราไป มันถึงเป็นทุกข์ๆ อยู่นี่ไง

นี่งานอย่างนี้งานทางโลกไม่มี งานทางโลก เห็นไหม คุณสิงานที่เขาละเอียดยขนาดไหน? งานที่ทางวิทยาศาสตร์ขนาดไหน? เขาค้นคว้ากันมันยังมีสิ่งที่จำเป็นต้องเป็นวัตถุนะ สิ่งที่มีมันเป็นนามธรรมมันก็เป็นวัตถุของจิต คือว่ามันเป็นธาตุรู้ มันเป็นสสารที่มันมีอยู่ มันจับต้องได้ แต่ต้องจิตจับจิต เครื่องมือวิทยาศาสตร์ที่มันจะละเอียดยเข้าไปจับความรู้สึกอันนี้ นี่ทางโลกไม่มี มันมีไม่ได้หรอก มันมีไม่ได้ ถ้ามีได้นะมันจะเป็นของคงที่ไฉน

ทางวิทยาศาสตร์นี้ สูตรวิทยาศาสตร์มันมีของมันใช่ไหม? สูตรทฤษฎีมันมีของมันอยู่ อย่างนั้นใช่ไหม? พิสูจน์ได้ตลอดเวลาใช่ไหม? นี้อย่างนั้นมันเรื่องโลกๆ แต่ไอ้ถ้ามันไม่มีองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีพุทธวิสัย ไม่มีพุทธภูมิที่สร้างสมมา มันจะเอาอะไรเข้าไปจับมัน เพราะอะไร? เพราะใจของเรามันอ่อนแอเกินไป ใจของคนนี้ต่ำลงเรื่อยๆ อ่อนแอลงเรื่อยๆ ไม่เข้มแข็งสามารถที่จะเข้าไปรู้ใจของเราได้

แล้วครูบาอาจารย์ที่จะรู้จริงมันต้องมีความเข้มแข็ง แล้วพอมีความเข้มแข็งขึ้นไป ในสายตาของเราก็ว่า โอ้โฮ ทำขนาดนั้นเชียวยหรือ? โอ้โฮ! โอ้โฮ! ไปตกใจ ไอนั้นมันเป็นงานธรรมดาของท่าน ท่านทำของท่านได้เพราะงานที่จะไปชนะตนเอง งานที่จะเหนียวรั้งความรู้สึก ความคิดมันก็ต้องแรง ถ้ามันแรงนี้มันก็ทันกัน

เราไปโอ้โฮ โอ้โฮ ก็เข้าอนันติ พอเข้าอนันตีสงสารเนาะ อู้ฮู ไม่น่าทำขนาดนี้เลยเนาะ กิเลสมันหัวเราะเยาะ ก้าวเดินก็ไม่ได้หรอก ไปนอนกองกันเหมือนนอนซุนงั้นไง แต่ถ้ามันเป็นขึ้นมาเนาะไม่ต้องโอ้โฮ เอาเลย สู้มัน! สู้มัน! สู้มัน เห็นไหม มันก็เข้มแข็งขึ้นมา

นี่โลกเขามองกันอย่างนั้น เวลาเขาจริงเขาจึงขึ้นมาทีไร โอ้โฮ ทำไมต้องทำขนาดนั้น? ทำไมต้องไปอยู่ในป่าช้า โอ๊ย.. มันไม่น่าอยู่ ก็กิเลสมันไม่ชอบ กิเลสมันชอบนอนในโรงแรม

นอนในที่ดีๆ ถ้าไปที่วิวек ไปที่สังคมันไม่เอาแล้ว เห็นใหม่ ก็จะฆ่ามัน จะทำให้มันยุบยอบ จะทำให้มันอ่อนตัวลง เพื่อจะฆ่ามัน เห็นใหม่ นี่คือการประพาศปฏิบัติ

จะบอกว่ามาวัดมาวา มันจะเอาความสะดวกสบายอย่างนั้นไม่ได้หรอก เอาสะดวกสบายแบบโลกไม่ได้ แต่มันจะมีความสุขมาก ถ้าเมื่อเอาใจของเราไว้ในอำนาจของเรา ความสุขอะไรเท่ากับจิตสงบนี้ไม่มี ถ้าจิตมันสงบ มันพอใจของมันนะ อยู่โคนไม้ก็สุข จะอยู่ที่ไหนก็สุข มันมีความสุขของจิต จิตมันมีความสุข ถ้าไม่มีความสุข องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขทำไม? ทำไมครูบาอาจารย์มีวิหารธรรมเป็นเครื่องอยู่?

วิหารธรรมนะ วิหารธรรมไม่ใช่โบสถ์ วิหาร ใอนั้นมันโบสถ์ มันอิฐ หิน ทราช ปูน วิหารธรรมมันอยู่ในหัวใจ ความสุขที่มันสงบ วิหารธรรม ธรรมในหัวใจมันเป็นเครื่องอยู่ ใจมันครองธรรมอยู่ มันอยู่ที่ไหนมันก็สุข ถ้าอยู่ที่ไหนก็สุขนะ วัตถุประสงค์เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเท่านั้น เราไม่คิดเรื่องเปลือก แต่เปลือกมันก็ต้องมีใช่ไหม? ผลไม้ต้องมีเปลือกโดยตลอด แต่ต้องรู้คุณค่าของเปลือกผลไม้ กับเนื้อผลไม้ ต้องรู้คุณค่าของกฐระเปียบ รู้คุณค่าของรูปธรรม เนื้อหาสาระ

มันเป็นรูปธรรม มันไม่ใช่เนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระคือหัวใจที่มันปฏิบัติ ที่มันรู้จริง นี่ถึงเป็นเนื้อหาสาระ เห็นใหม่ พอเนื้อหาสาระในการกระทำที่เป็นนามธรรม กับกิริยาการกระทำที่เป็นนามธรรม ต่อสู้กัน ทำให้ได้ ถ้าทำได้นี้ศาสนาเจริญที่นี่

การไปวัดไปวาไปต่อสู้กับกิเลส ไปต่อสู้กับเรา ไม่ใช่จะไปพักผ่อน ไม่ใช่หรอก การพักผ่อนนั้นไปชายทะเลดีกว่า ไปสปาเขาดูแลเราอย่างดีเลยด้วย ใอนี้มันไม่ได้พักผ่อน นี่ไปโต้แย้งกับกิเลส จะไปบังคับมัน จะไปดึงมันออกมา แล้วฆ่ามัน เอวัง